

Het dilemma

Van BA Paris verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Achter gesloten deuren
Gebroken
Breng me terug

Met Clare Mackintosh, Holly Brown
en Sophie Hannah
De understudy

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

BA Paris

Het dilemma

Vertaald door Ireen Niessen

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5120 4

© 2020 BA Paris

© 2020 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Ireen Niessen

Oorspronkelijke titel *The Dilemma*

Oorspronkelijke uitgever HarperCollins

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie © Trevillion

Foto auteur © Philippe Matsas

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor M, mijn inspiratiebron voor deze roman.
Ik heb je dan wel niet gekend, maar ik zal je nooit vergeten.

ZONDAG 9 JUNI

3.30 UUR

Livia

Ik word wakker in het afgekoelde badwater. Gedesoriënteerd ga ik snel rechtop zitten, waarbij het sop bij de rand omhoog klotst, en ik vraag me af hoelang ik heb geslapen. Ik haal de stop eruit en het afvoerputje gorgelt – een te luid geluid in een stil huis.

Terwijl ik me droogwrijf, trekt er een huivering over mijn huid. Vanuit mijn achterhoofd dient zich een herinnering aan. Ik was wakker geworden van een geluid: het gebrul van een motor buiten op straat. Ik sta even stil met de handdoek over mijn rug gestrekt. Het kan Adam niet geweest zijn, toch? Hij zou op dit nachtelijke tijdstip toch niet op de motor weggaan?

Met de handdoek om me heen gewikkeld haast ik me naar de slaapkamer en kijk uit het raam. Het schuldige kloppen van mijn hart vertraagt als ik achter de partytent een gele gloed uit zijn schuur zie komen. Hij is er gewoon; hij is niet bezig de rekening te vereffenen. Eigenlijk zou ik naar beneden willen gaan om te checken of het goed met hem gaat, maar iets, misschien een zesde zintuig, houdt me tegen, vertelt me dat hij naar me toe zal komen als hij er klaar voor is. Heel even heb ik het angstige gevoel dat ik in een afgrond kijk. Maar het zijn alleen maar de duisternis en de verlaten tuin.

Ik wend me af van het raam en ga op het bed liggen. Hij krijgt nog tien minuten van me en als hij dan nog niet terug is, ga ik hem zoeken.

Adam

Ik race door verlaten straten, verjaag een kat bij een vuilniszak, snijd een hoek te scherp af en verbrijzel de dodelijke stilte van de nacht met het gebrul van mijn motor. Voor mij doemt de invoegstrook van de M4 op. Ik draai de gashendel open, maak snelheid, scheur de snelweg op en haal met een zwaai een kruipende auto in. Mijn motor versnelt verder onder me als ik nog meer gas geef.

De kracht van de wind op mijn gezicht is bedwelmend en ik vecht tegen de overweldigende neiging om het stuur los te laten en een wisse dood tegemoet te buitelen. Is het heel vreselijk dat Livia en Josh niet genoeg reden voor me zijn om te willen blijven leven? Het schuldgevoel voegt zich bij de kwelling van de afgelopen veertien uur, en een withete woede voegt zich bij het lawaai van de motor terwijl ik over de snelweg jakker, uit op zelfvernietiging.

Dan zie ik in de spiegel, door het waas van vocht dat uit mijn ogen stroomt, een auto over de snelweg achter me aan jagen, met blauw flitslicht, en mijn gebrul van verdriet wordt een schreeuw van frustratie. Ik drijf de snelheid op tot honderd-zestig kilometer per uur, wetend dat ik de motor zo nodig nog harder kan laten gaan, aangezien niets me nu nog kan stoppen.

Maar de politieauto verkleint de afstand tussen ons behoorlijk vlug en schuift vlot in de baan naast me. Vanuit mijn ooghoeken zie ik een agent vanaf de passagiersstoel wild naar me gebaren.

Ik verhoog mijn snelheid, maar de politieauto schiet voorbij en rijdt mijn baan op om me te blokkeren. Ik sta op het punt de gashendel verder open te draaien en hem in te halen op de hoogste snelheid die mijn motor in zich heeft, maar iets weerhoudt me daarvan. De auto gaat geleidelijk langzamer rijden om me staande te houden. Ik weet niet precies waarom ik het laat gebeuren. Misschien omdat ik niet wil dat Livia nog meer scherven zal moeten oprapen. Of misschien is het de smekende stem van Marnie: *'Niet doen, pap, niet doen!'* Ik zou zweren dat ik een moment lang haar armen om mijn middel voel klemmen, haar hoofd tegen mijn nek gedrukt.

Mijn ledematen trillen als ik de motor achter de politieauto stilzet. Er stappen twee agenten uit, een man en een vrouw. Eerstgenoemde beent naar me toe.

'Hebt u een doodswens of zo?' roept hij, terwijl hij zijn pet op zijn hoofd zet.

De tweede agent – de bestuurster – komt ook dichterbij. 'Meneer, stap van die motor af,' gebiedt ze streng. 'Meneer, hebt u me gehoord? Afstappen.'

Ik probeer mijn handen los te trekken van het stuur, mijn benen los te maken van de motor. Maar ik lijk eraan vastgeklonken te zijn.

'Meneer, als u weigert mee te werken, zal ik u moeten arresteren.'

'We moeten hem sowieso arresteren,' zegt de eerste agent. Hij doet een stap in mijn richting. Ik schrik zo van de handboeien die aan zijn riem bungelen dat het me lukt iets te zeggen.

Ik zet mijn helm af. 'Wacht!'

Er moet iets hoorbaar zijn in mijn stem, of misschien lezen ze iets af van mijn gezicht, want beide agenten staan stil.

‘Ja.’

‘Het gaat om Marnie.’

‘Marnie?’

‘Ja.’

‘Wie is Marnie?’

‘Mijn dochter.’ Ik slik gekweld. ‘Marnie is mijn dochter.’

Ze wisselen een blik. ‘Waar is uw dochter, meneer?’

EEN DAG EERDER
ZATERDAG 8 JUNI
8.00 – 9.00 UUR

Adam

Ik stap uit bed en rek me stilletjes uit in de warme lucht die door het open raam komt. Livia ligt nog te slapen. Ik onderdruk een gaap en kijk naar de hemel: geen regenwolkje te bekennen. Daar zal Liv blij om zijn. Het weer is zo ongeveer het enige wat ze niet onder controle heeft gehad rondom haar feest van vanavond. Met al het andere is ze al maanden bezig, want ze wil dat het perfect wordt. Maar door de onophoudelijke regen van de afgelopen weekenden was ze zich langzamerhand zorgen gaan maken.

Ik zie het gelijkmatige rijzen en dalen van haar borst in haar slaap, het minieme knippen van haar oogleden. Ze oogt zo vredig dat ik besluit haar pas wakker te maken als ik koffie heb gezet. Ik pak de kleren die ik gisteravond aanhad, stap in mijn jeans en duw mijn haar plat terwijl ik het T-shirt over mijn hoofd trek.

De trap kraakt als ik naar beneden loop. In de keuken tilt Murphy, onze red-merle Australische herder, zijn kop op vanaf zijn slaapplek in de mand naast de houtkachel. Ik hurk even bij hem neer, vraag hem hoe het met hem gaat en of hij lekker geslapen heeft. Ik vertel hem dat mijn nacht werd verstoord door een nachtmerrie. Hij geeft mijn hand een meelevend likje

en legt zijn kop weer neer, klaar om de rest van de dag weg te slapen. Hij is vijftien en niet meer zo levendig als vroeger, wat maar goed is ook, want hetzelfde geldt voor mij. Hij is gek op zijn dagelijkse wandeling, maar de dagen van onze lange hardloopsessies liggen achter ons.

Mimi, de rode poes van Marnie, die zich altijd – geheel onterecht – gedraagt alsof ze een dure raskat is, ontrolt zich en komt tegen mijn been aan strijken om me aan haar bestaan te herinneren. Ik vul de bakjes van beide dieren en dan de waterkoker. Als ik die aanzet, wordt de stilte doorbroken door het geborrel van water dat in contact komt met hitte. Ik kijk uit het raam en zie de enorme witte partytent, op het gazon ineengedoken als een boosaardig beest dat zich klaarmaakt om het terras op te springen en het huis op te slokken. Ik denk aan de nachtmerrie waar ik vanochtend wakker van ben geworden. Ik droomde dat de partytent was weggeblazen. Ik haal het tafereel tevoorschijn uit mijn geheugen: ik stond met Josh en Marnie op het gazon toen de wind begon aan te zwellen en het rustige ruisen van de bomen overging in een sinister gesis, gevolgd door een oorverdovend gebrul dat de bladeren van de takken rukte en ze de lucht in zwiepte, de feestverlichting met zich meesleurend. ‘De tent!’ had Josh geschreeuwd toen de wind zich daar als een razende op wierp. En voordat ik haar kon tegenhouden, was Marnie ernaartoe gerend en had ze een van de flappen vastgegrepen.

‘Marnie, laat los!’ had ik geroepen. Maar de wind ving mijn woorden op en sloeg ze weg zodat ze ze niet kon horen, waarna de tent haar hoog de lucht in had gedragen tot we haar niet meer konden zien.

Liv zal erom lachen als ik het haar vertel – kennelijk is zij niet de enige die de druk van het feest voelt. Ik loop rusteloos weg van het raam en rek me nog eens uit. Mijn vingertoppen raken

het plafond van onze oude cottage als ik mijn amen boven mijn hoofd omhoog strek. Ik weet niet precies wanneer Josh langer werd dan ik, maar hij kan zijn handpalmen nu al een tijdje plat tegen het plafond leggen.

Zijn rugzak ligt waar hij hem heeft achtergelaten, neergegoid op het uiteinde van de tafel, samen met twee plastic zakken. Ik zet ze op de vloer en onderwerp de tafel, een van mijn eerste meubelstukken, aan een kritische blik. Het is een simpele constructie van gelakt grenen die ik anders heb geprobeerd te maken door de poten te versterken met een brugstructuur, een knipoog naar de droom die ik ooit had: civiel ingenieur worden. Aanvankelijk was Livia niet blij met het gebrek aan ruimte eronder. Nu zit ze graag op het beklede bankje ernaast, haar voeten rustend op een van de smalle balken, haar rug tegen de muur geleund.

De waterkoker gaat uit met een klikje. Ik vul de cafetière, laat de koffie trekken en doe de deur naar de tuin open. Het geluid verstoort een merel die in een struik vlakbij zit. Er klinkt een paniekerig gefladder van vleugels, en terwijl ik de vogel de lucht in zie schieten, denk ik aan Marnie, die op weg naar huis is.

Met een glimlach bij de gedachte aan het weerzien, want negen maanden is een lange tijd, loop ik over het terras en beklim de vijf rotsige treden, genietend van het gevoel van ruw steen tegen mijn voetzolen, gevolgd door bedauwd gras als ik het gazon oversteek. De ochtendlucht ruikt naar vochtige mulch, een geur die ik niet goed kan plaatsen, maar Livia's rozen hebben er ongetwijfeld wat mee te maken. Er zijn er heel veel van, in de border aan de rechterkant van de tuin, voor de houten schutting, en als ik erlangs loop, vang ik de verrukkelijke geur van Sweet Juliet op. Of misschien Lady Emma Hamilton. Ik vergeet altijd welke het is, hoewel Livia me dat vaak genoeg vertelt.

Ik loop om de partytent heen en check of hij echt goed is ver-

ankerd, voor het geval mijn nachtmerrie een of ander voorteken was, en ik zie dat hij zo ver naar achteren is gezet dat hij mijn schuur bijna raakt, zodat er aan de achterkant maar een smalle doorgang voor me overblijft. Ik weet waarom: er moest ruimte zijn voor de tafels en stoelen die aan de voorkant zullen worden geplaatst. Maar als het mogelijk is om een hekel te hebben aan een tent, bekruipt dat gevoel me nu.

Ik ga op het stenen muurtje aan de andere kant van het gazon zitten, tegenover de schutting, en probeer me voor te stellen hoe de tuin er vanavond uit zal zien met honderd mensen die er rondlopen, met lichtjes door de takken van de appel- en kersenvomen geweven, en overal ballonnen. Ik heb altijd geweten dat Livia een groot feest wilde geven voor haar veertigste verjaardag, maar hóé groot realiseerde ik me pas een paar maanden geleden, toen ze begon over cateraars, partytenten en champagne. Het klonk allemaal zo over-the-top dat ik erom had gelachen.

‘Serieus, Adam!’ had ze verontwaardigd gezegd. ‘Ik wil dat het heel speciaal wordt.’

‘Ik weet het, en dat wordt het ook. Maar het klinkt wel een beetje duur.’

‘Verknaal het alsjeblieft niet voordat ik de kans heb gekregen om het allemaal uit te werken,’ zei ze smekend. ‘Trouwens, het geld doet er niet toe.’

‘Liv, het geld doet er wél toe,’ zei ik, hoewel ik het liever niet had hoeven zeggen. ‘Josh gaat deze zomer weg en Marnie is in Hongkong, dus we moeten een tijdje voorzichtig zijn met onze uitgaven. Dat weet je.’

Ze keek me aan, en ik kende die blik. Schuldgevoel.

‘Wat is er?’ vroeg ik.

‘Ik heb gespaard,’ gaf ze toe. ‘Voor het feest. Ik heb jarenlang geld opzijgezet, geen grote bedragen, maar een klein beetje per maand. Het spijt me, dat had ik je moeten vertellen.’

‘Het is oké,’ zei ik, me afvragend of ze het me niet had verteld vanwege die keer dat ik haar spaargeld aan een motor had uitgegeven. Ik krimp er nog van ineem als ik eraan denk, hoewel het jaren geleden is gebeurd, nog voor de geboorte van Marnie.

De gedachte aan Marnie herinnert me ergens aan. Ik loop terug naar het huis, stap over Mimi heen, die me altijd voor de voeten weet te lopen, en pak mijn mobiele telefoon, die nog naast de broodtrommel ligt, waar ik hem gisteravond aan de oplader heb gelegd. Zoals ik al hoopte, is er een bericht van haar.

Pap, je zult het niet geloven – mijn vlucht is vertraagd, dus ik haal mijn overstap in Caïro niet. En dus ben ik te laat in Amsterdam om het vliegtuig naar Londen te halen. Dat is balen, maar geen zorgen, het lukt me wel om er te komen. Misschien zetten ze me op een directe vlucht en dan ben ik er eerder dan we dachten! Ik stuur wel een berichtje als ik op Heathrow ben. Liefs en xxx

Verdomme. Het optimisme van Marnie is hartverwarmend, maar ik betwijfel of ze haar echt direct naar Londen laten vliegen. Ze laten haar in Caïro waarschijnlijk wachten op de eerstvolgende vlucht naar Amsterdam. Niet voor het eerst vraag ik me af waarom ik het goed heb gevonden dat ze zo’n omslachtige route hiernaartoe zou nemen.

Toen ze haar feest begon te plannen, was de mogelijkheid dat Marnie er niet bij zou zijn het enige waar Livia nooit rekening mee had gehouden. De datum van het feest stond vast, dus het eerste wat Marnie deed toen ze hoorde dat ze dit jaar in Hongkong zou studeren, was checken wanneer ze tentamens had. Maar die data waren gewijzigd.

‘Ik heb nu tentamens op 3, 4 en 5 juni, en dan weer op de dertiende en veertiende,’ had ze gezegd, haar gezicht rood van frustratie toen ze in januari via FaceTime met ons sprak. ‘Ongevoellijk dat ik het feest nu zal missen.’

‘En als ik het op de vijftiende houd?’ vroeg Liv.

‘Dan kan ik er toch niet op tijd zijn, niet met het tijdsverschil.’
‘Of de tweeëntwintigste?’

‘Nee, want dan kan Josh er niet bij zijn. Dat is de dag dat hij naar New York vertrekt, weet je nog? Hij heeft rekening gehouden met je feest. Hij heeft zijn ticket al en zal niet kunnen omboeken. Het spijt me heel erg, mam, ik wou dat ik er iets aan kon veranderen, maar dat gaat niet.’

We hebben uren hardop nagedacht over een manier om het probleem te omzeilen, maar uiteindelijk moesten we accepteren dat Marnie niet op het feest zou zijn. Het was een grote klap voor Liv. Ze wilde het feest cancelen en het geld gebruiken om samen naar Hongkong te vliegen en daar haar verjaardag te vieren. Maar dat wilde Marnie niet.

‘Ik wil niet dat je je droomfeest opgeeft, mam. Bovendien zou Josh niet mee kunnen komen vanwege zijn tentamens. Ik zou moeten studeren, dus niet veel tijd met jullie kunnen doorbrengen. En pap heeft het te druk om langer dan een week vrij te nemen. En voor minder dan tien dagen zou de reis de moeite niet waard zijn, nog afgezien van de prijs voor de tickets.’

Drie weken geleden stuurde ze me een berichtje.

Pap, wat ga je mama voor haar verjaardag geven?

Een ring, antwoordde ik. Met diamantjes. Maar niet vertellen, het is een verrassing.

Wil je haar nog een verrassing bezorgen?

Zoals?

Kan ik met je facetimen? Of is mama in de buurt?

Nee, ze is op zoek naar een jurk voor het feest.

O, goed zo. Ik hoop dat ze een mooie vindt. Over haar feest gesproken...

Daarna ging mijn telefoon en vertelde ze me over de goedkope vlucht die ze had gevonden, van Hongkong naar Caïro, van Caïro naar Amsterdam, van Amsterdam naar Londen.

‘Ik heb het uitgezocht en als ik na mijn tentamen op donderdag vertrek, kom ik zaterdagavond in Londen aan en kan ik rond negen uur thuis zijn. Wat dacht je ervan, pap? Als verrassing voor mama?’

Ze zat aan een wit bureau in de studentenkamer die ze deelde met Nadia, haar kamergenote uit Roemenië, en achter haar zag ik de dekbedhoes die ze van thuis had meegenomen, half op de vloer. Ze droeg een oud T-shirt van mij, en haar mahoniekleurige haar zat in een knot op haar hoofd, dat daar, vermoedde ik, was vastgemaakt met het gebruikelijke potlood. Het verwonderde me altijd, hoe ze dat deed.

‘Ik denk dat ze dolblij zal zijn,’ zei ik, en ik tilde Mimi met een zwaai op mijn knie, zodat ze elkaar konden zien. ‘Wanneer zou je dan terug moeten?’

Marnie boog haar hoofd naar het scherm om liefhebbende en kussende geluidjes naar Mimi te maken. ‘Pas de woensdag erop, wat betekent dat ik bijna vier dagen met jullie kan doorbrengen. Op de terugweg hoef ik niet via Amsterdam te reizen, waardoor ik op tijd terug in Hongkong kan zijn voor mijn volgende tentamen.’

‘Dat is een hoop gereis voor slechts een paar dagen hier,’ zei ik fronsend.

‘Zakenlieden doen niet anders,’ wierp ze tegen. Af en toe schoten haar ogen naar beneden, waar vermoedelijk haar mobiel lag, om te checken of ze berichtjes had terwijl ze met mij sprak. Voor haar was het laat in de avond en plotseling voelde het vreemd dat ze een heel leven in Hongkong had waar Liv en ik maar kleine stukjes van kenden.

‘Heb je ook naar directe vluchten gekeken?’ vroeg ik.

‘Jawel, maar die kosten honderden ponden meer. Deze via Caïro en Amsterdam kost zeshonderdvijftig. Ik kan de helft betalen van mijn spaargeld, en als jij me de andere helft kunt

lenen, betaal ik je zo snel mogelijk terug.’

‘Ik wil niet dat jij zelf je ticket betaalt. Dit wordt onderdeel van mijn cadeau voor mama.’

Ze schonk me een stralende glimlach en trok aan een gouden kettinkje dat ik nog niet eerder had gezien.

‘Dank je, pap, je bent geweldig! Zal ik dan maar gaan boeken voordat de prijs gaat stijgen?’

Ik stond in dubio, echt waar. Ik wilde haar zeggen dat ze een directe vlucht kon boeken om het gedoe van twee keer overstappen te vermijden. Maar ik had kortgeleden Josh nog zijn vlucht naar New York via Amsterdam laten boeken, niet alleen omdat het goedkoper was dan een directe vliegreis, maar ook omdat ik vond dat hij het allemaal niet te gemakkelijk in de schoot geworpen moest krijgen. Ik kon het tegenover Josh niet rechtvaardigen om honderden ponden extra aan Marnie uit te geven. Verder vroeg ik me af of haar thuiskomst wel echt al dat geld waard was als ze vier dagen later alweer moest vertrekken. Ik keek naar haar knappe gezicht, verlicht door de bureaulamp naast haar computer, en de bezwaren die ik had smolten weg als sneeuw voor de zon. Ten eerste leek ze heel sterk op haar moeder en ten tweede wist ik hoe opgetogen Liv zou zijn als Marnie onverwacht voor haar zou staan.

‘Op één voorwaarde,’ had ik gezegd, me bewust van Mimi’s groene ogen, die me aanstaarden. ‘Je mag niemand vertellen – Josh niet, Cleo niet, je andere vrienden of vriendinnen niet, en zéker tante Izzy niet – dat je thuiskomt. Ik wil dat het voor iedereen een verrassing wordt.’

‘Ik hou mijn mond. Beloofd. Dank je, pap, heb ik je al verteld dat je geweldig bent?’

Er staan Livia vandaag verschillende verrassingen te wachten, maar dat Marnie op het feest zal komen, wordt de fijnste verrassing ooit.

Livia

Ik word wakker van gekraak op de trap, strek mijn arm uit en voel dat de plek naast me leeg is.

‘Adam?’ roep ik zacht, voor het geval hij in de badkamer is. Er komt geen antwoord, en aangetrokken door de warmte van de plek waar hij heeft gelegen, rol ik op zijn kant van het bed en ga op mijn zij liggen, met mijn hoofd op zijn kussen. Mijn hand glijdt als vanzelf naar mijn buik om die te controleren op strakheid, blij dat ik de afgelopen week op mijn eetpatroon heb gelet; dat heeft geloond. Maar wie houd ik nu eigenlijk voor de gek? Ik let al zes maanden op wat ik eet. En ik sport veel. En gebruik veel te dure oogcrème. Allemaal voor het feest van vanavond.

Even blijf ik stilliggen, luisterend of ik regen op de ramen hoor kletteren, zoals de vorige zaterdag en de drie zaterdagen daarvoor. Maar ik hoor slechts het geluid van vogels die kwinkelen en tijlpen in de appelboom. Ik ontspan. Het is zover. De dag waarop ik zo lang heb gewacht is eindelijk aangebroken. En het is ongelooflijk maar waar: het regent niet.

Ik duw harder op mijn gespierde buik, druk het dunne laagje vet naar binnen. Er wervelen veel verschillende emoties door me heen. Ik probeer opwinding en blijdschap uit de mix omhoog te halen, maar het schuldgevoel overvleugelt al het andere – over